

deti

Raz som sa Stely spýtal, či niekedy mala mláďatká.

Pokrútila hlavou. „Nemala som príležitosť.“

„Bola by si skvelou mamou,“ povedal som jej.

„Ďakujem, Ivan,“ odvetila. Zjavne ju to potešilo. „Rada si to predstavujem. No mať mladé je veľká zodpovednosť. Samozrejme ich treba učiť, ako sa správať pri bahennom kúpeli, a tiež zdôrazňovať, aká dôležitá je v strave vláknina.“ Odvrátila sa, uvažovala.

Slony vedia skvele uvažovať.

„Myslím, že najťažšia časť rodičovstva,“ dodala po chvíli, „by bola dbať o to, aby sa deťom nič nestalo. Chrániť ich.“

„Tak, ako to robia v džungli strieborné chrbty,“ odvetil som.

„Presne,“ prikývla Stela.

„Vedela by si ich aj dobre ochrániť,“ skonštatoval som s istotou.

„Nie som si istá.“ Stela pozerala na železné tyče, ktoré ju obklopovali. „Nie som si úplne istá.“

parkovisko

George umýva sklo na mojej doméne. Mack stojí pri ňom a zhovárajú sa.

„George,“ zamračene vraví Mack, „na tom parkovisku sa mi niečo nepozdáva.“

George vzdychá. „Pozriem sa na to, len čo doumývam toto sklo. V čom je problém?“

„Sú tam autá, George, preto vyzerá inak. *Autá*, George!“ Mack sa uškŕňa. „Myslím, že sa to postupne začína zlepšovať. Musí to byť ten reklamný pútač. Ľudia vidia sloníča, a to ich prinúti zastaviť a míňať ťažko zarobené peniaze.“

„Dúfam,“ prikyvuje George. „Určite by bolo dobré, keby sa obchod rozhybal.“

Mack má pravdu. Všimol som si, že odvtedy, čo s Georgom pridali na pútač Rubin obrázok, prichádza viac ľudí. Zhlukujú sa okolo Rubinej a Stelinej domény a pri pohľade na drobné sloníča ochkajú a achkajú.

Pozerám na reklamný pútač, ktorý ľudí prinúti zastaviť

a míňať ťažko zarobené peniaze. Musím priznať, že Rubin obrázok je veľmi milý, aj keď nevyzerá ako skutočný slon.

Uvažujem, či by Mack nemohol k môjmu vyobrazeniu pridať červený klobúčik a skrútený chvost. Možno by sa potom viacerí návštevníci pristavili aj pri mojej doméne.

Trošku achkania a ochkania by ma potešilo.

Rubin príbeh

„Ivan, povedz mi ešte nejaký vtip, prosím!“ dranká Ruby na konci predstavenia o druhej.

„Myslím, že som vtipy už vymíňal,“ priznávam.

„Tak príbeh,“ nalieha Ruby. „Teta Stela spí. A nemám čo robiť.“

Podopieram si bradu. Veľmi sa usilujem na niečo prísť. No o chvíľu, pri pohľade na oblohu nad stánkami s občerstvením, som uchvátený náhliacimi sa mrakmi slonej farby.

Ruby netrpezlivo podupkáva. „Už viem! *Ja* porozprávam príbeh *tebe*,“ navrhuje. „Skutočný.“

„Skvelý nápad. O čom bude?“

„O *mne*.“ Ruby stišuje hlas. „O mne, ako som spadla do jamy. Do *veľkej* jamy. Vykopali ju ľudia.“

Bob má nastražené uši a stojí vedľa mňa pri sklenej stene. „Vždy rád počúvam zaujímavé historky o jamách,“ vraví.

„Bola to veľká jama plná vody v blízkosti dediny,“ rozpráva Ruby. „Neviem, prečo ju ľudia urobili.“

„Niekedy treba kopať len preto, aby sa kopalo,“ uvažuje Bob.

„Hľadali sme jedlo,“ pokračuje Ruby. „Moja rodina a ja. No ja som sa od nich vzdialila, stratila som sa a príliš som sa priblížila k dedine.“ Ruby pozerá na mňa, oči má rozšírené. „Keď som spadla do tej jamy, bola som veľmi vydesená.“

„Pravdaže,“ vravím. „Aj ja by som bol vydesený.“

„Ja tiež,“ pripúšťa Bob. „A to mám jamy *rád*.“

„Jama bola obrovská.“ Ruby prestrčila chobot cez mreže a robí ním vo vzduchu kruh. „A viete čo?“ Nečaká na odpoveď. „Voda mi siahala až po krk a bola som si istá, že zomriem.“

Striasam sa. „A čo bolo potom?“

„Ja ti poviem, čo bolo,“ pochmúrne vraví Bob. „Chytili ju, dali do kontajnera, naložili na loď a teraz je tu. Tak, ako to urobili aj so Stelou.“ Na chvíľu stíchol, škrabká sa za uchom. „Ach, tí ľudia. Potkany majú väčšie srdce. Aj šváby sú láskavejšie. Muchy majú...“

„Nie, Bob!“ prerušuje ho Ruby. „Mýliš sa. Títo ľudia mi pomohli. Keď uvideli, že som tam uviazla, vzali laná a urobili slučky okolo môjho krku a brucha. A potom pomáhala celá dedina, dokonca aj staré mamy a starí otcovia. Všetci ťahali a ťahali a...“

Ruby zmlkla. Mihalnica má vlhké a viem, že si celkom iste spomína na všetky hrozné pocity z toho dňa.

„... a zachránili ma,“ dodáva šeptom.

Bob žmurká. „*Zachránili ťa?*“ opakuje.

„Keď som konečne bola vonku, všetci jasali. Deti ma krmili ovocím. A potom ma tí ľudia priviedli späť k mojej rodine. Trvalo celý deň, kým ju našli.“

„To nie je možné,“ ešte vždy pochybuje Bob.

„Je to pravda,“ vraví Ruby. „Každé slovo.“

„Samozrejme, že je to pravda,“ súhlasím.

„Podobné príbehy o záchrane som počula už aj predtým.“ Je to Stelin hlas. Znie unavene. Pomaly kráča k Ruby. „Ľudia niekedy vedia prekvapiť. Nevyspytateľný druh ten *Homo sapiens*.“

Bob ešte vždy pochybuje. „Ale teraz je Ruby tu,“ namieta. „Ak sú ľudia takí šľachetní, kto jej to teda urobil?“

Namrzene pozerám na Boba. Niekedy jednoducho nevie, že má byť radšej ticho.

Ruby preglga a mám strach, že sa rozplače. No už znova hovorí rozhodným hlasom. „Zlí ľudia zabili moju rodinu a zlí ľudia ma sem poslali. No v ten deň, keď som bola v jame, ma zachránili tiež ľudia.“ Ruby si opiera hlavu o Stelinu nohu. „Tamtí ľudia boli dobrí.“

„Nedáva to zmysel,“ vraví Bob. „Jednoducho ich nechápem. Nikdy ich nepochopím.“

„Nie si sám,“ hovorím a znova upieram pohľad na letiace sivé mraky.

hit

Stelu bolí noha až tak, že na predstavení o druhej popoludní nemôže predvádzať náročnejšie kúsky. Mack ju však predsa krívajúcu vtáhuje do ringu, kde chodí do kruhu po pilinách.

Ruby sa na ňu lepí ako tieň a oči sa jej rozširujú, keď vidí, ako Snickers skáče Stele na chrbát a potom na hlavu.

Pri predstavení o štvrtej sa Stela dostáva len po vchod do ringu a Ruby ju odmieta opustiť.

Počas predstavenia o siedmej Stela zostáva vo svojej doméne. Keď Mack prichádza po Ruby, Stela jej niečo šepká do ucha. Ruby na ňu prosebne pozerá, no po chvíli nasleduje Macka do ringu.

Ruby tam stojí sama a žmurká v ostrom svetle. Plieska ušami. Tenučko trúbi.

Ľudia prestávajú jesť pukance. Zvuky, ktoré vydávajú, sú plné nehy. Tlieskajú.

Ruby sa stáva hitom.

Neviem, či sa mám tešiť, alebo byť smutný.

